

LLENGUA RECONeixEMENTS

Homenatge al filòleg Jordi Mir

L'IEC recorda la seua implicació en el reinici de les classes en català i la seua difusió als mitjans de comunicació || El pallarès valora "la vitalitat" de la llengua

R. BANYERES

LLEIDA | L'escriptor, filòleg i activista cultural català Jordi Mir (Trem, 1935) rebrà avui l'homenatge d'amics, companys i deixebles, en reconeixement a la seua dedicació a la difusió de la llengua catalana (vegeu el desglossament).

Mir va ser una figura clau en el reinici de l'ensenyament del català a les aules, així com en el seu ús als mitjans de comunicació. "Vam començar fent classes de català de forma clandestina", recordava ahir en declaracions a SEGRE. Amb la perspectiva que li dona l'experiència, argumentava que, malgrat els debats per l'ús social i públic de la llengua, "per damunt de tot" en valora "la vitalitat, que la té, malgrat tots els pesars".

El pallarès va afirmar que "algunes vegades el que es considera empobriment o adulteració del llenguatge és relatiu, perquè hem de tindre en compte que actualment estem en contacte permanent amb moltes llengües, cosa que implica que

LES CLAUS

Nom: Jordi Mir i Parache

Lloc de naixement: Trem

Any de naixement: 1935

Professió: filòleg, escriptor i activista cultural

■ Ha publicat un bon nombre de llibres de viatge i excursionisme. L'any 1966 va obtindre el premi Eduard Brossa de la Societat Catalana de Geografia, filial de l'IEC, amb *Els noms de lloc de Trem i els seus agregats*. El 2000 va rebre la Creu de Sant Jordi.

és fàcil la incorporació de neologismes o nous vocables; això és normal, crec que forma part de l'evolució", va sentenciar.

A més, va assegurar que és "relativament optimista" pel que fa a l'ús del català als mitjans. "Hi ha persones joves amb ganes i, en el seu moment, tots

aquells que van impulsar el català als mitjans de comunicació ho van fer amb una gran voluntat i aquí hi ha els resultats." Sobre la immersió lingüística, assegura que "al principi va ser imprescindible, però ara la realitat ha canviat i s'hauria de reestudiar".

Terribas, Puyal i Solà, entre els participants

■ La Societat Catalana de Llengua i Literatura, filial de l'IEC, ha organitzat l'acte per avui a les 18.30 hores, a la sala Prat de la Riba de l'IEC a Barcelona. Serà moderat per la periodista i directora de TVC, Mònica Terribas; amb la participació de personalitats com l'escriptor Jaume Cabré, el periodista Joaquim Maria Puyal o el filòleg Joan Solà, entre d'altres. Precisament amb aquest lingüista lleidatà, Mir codirigeix l'edició de l'obra completa de Pompeu Fabra. Es preveu que el setè volum surti publicat a l'octubre. Recollirà per primera vegada un total de 915 converses filològiques de Pompeu Fabra.

PARLEM-NE**Jordi Mir****JOAN SOLÀ**

«Homenatge a l'amic, el generós, el tenaç, el feiner, l'encuriosit, l'activista, el diligent, l'inquiet, l'emprenedor, el tossut, el geògraf, el patriota, el lingüista, el filòleg, el fabrià, l'excursionista, el fotògraf, el sol·lícit, l'amatent, l'obstinat, l'escarràs, l'incansable Jordi Mir i Parache. / De part d'aquells a qui has embarcat, o amb qui t'has afegit a mil aventures des de l'amor insubornable al país, la seva llengua i la seva gent.»

Això diuen les lletres de bronze, inspirades pel flamant i novíssim 42è Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, de la placa que la Societat Catalana de Llengua i Literatura (SCLL) de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC) va lliurar la setmana passada al nostre home, després de convocar a toc de trompeta una petitíssima part d'aquests embarcats en la mateixa aventura d'evitar que la nostra petita pàtria sigui esborrada de la geografia, la història i la cultura. Petitíssima però suficient per omplir de gom a gom la sala Prat de la Riba, la més gran de l'entitat. I aquests adjectius no esgotaven pas encara els que va escoltar aquella multitud de la veu dels deu pregoners oficials: Salvador Giner, president de l'IEC, August Bover, president de la SCLL, Joan Solà, Joan Martí, Jaume Cabré, Albert

Jané, Joaquim Maria Puyal, Pere Verdaguer (per videoreportatge des de la Catalunya del Nord), Mònica Terribas i Antoni Bassas (per videoreportatge des de Washington). Si JM, «incansable promotor d'iniciatives culturals, cíviques i patriòtiques» i professor de català des dels llunyans seixanta, se les ha enginyat per quedar sempre a segon terme, contemplant des de l'ombra personal com l'esforç col·lectiu donava fruits, el passat dia nou els pregoners van revelar per peces menudes que «Sempre que li hem demanat un servei, sempre l'ha fet» (i que per això «És impossible dir que no a qualsevol cosa que et demana JM, perquè ell és un sí com una casa de pagès»); o van preguntar si allò que s'atribueix a Kennedy, «No preguntis què pot fer el teu país per tu: pregunta què pots fer tu pel teu país», no era en realitat de JM; o van aclarir que JM no sols coneix totes les cotes dels cims del país, tots els rierols de les valls i tots els camins amagats de les muntanyes, sinó també els horaris de les botiguetes de poble quan algun rodamón necessita això o allò; i que no sols ha fotografiat, una i dues vegades, totes les ermites penjades al cel, les cases on va viure Fabra durant l'exili, l'absis humil que ell va ajudar a descobrir a les seves valls trempoli-

nes, sinó també el Pi del Cugat de les llomades del Montsant.

«JM sabia que els mitjans de comunicació eren essencials per enfortir i difondre la llengua» i a poc a poc els seus tentacles van influir sobre els més prestigiosos locutors, promotors i directors d'aquest sector. «Aleshores tots els partits de futbol es radiaven en castellà; i ara a Catalunya es radien tots en català. Jo em declaro un alumne lingüístic de JM. I per això, quan vaig entrar a la Secció Filològica, vaig dir que de fet hi entrava JM.» «Té la saviesa dels avis. El concepte de genuïtat lingüística (ben diferent del de correcció) me'l va ensenyar ell.» IJM, el gran col·leccionista de Fabra, no ha parat fins a editar la seva obra minuciosament, unes 10.000 pàgines.

IJM s'anava emocionant i eixugant-se mig intent de llàgrima, talment Ulisses quan, a la terra dels feacis, el rapsode descabdellava les aventures troianes, sense saber encara qui l'escoltava: «I, cada cop que el diví cantor [...] començava de nou, i a cantar l'excitaven / els prohoms dels feacis, pel goig que preniën dels versos, / altra vegada Ulisses, cobrint-se el cap, sanglotava».

I el clam unànime declarava indisolublement unida a tota aquesta glòria la Neus.*